

Dritan Mesuli

ENGJËLLI IM MBROJTËS

FËMIJËRISË

Ikëm duke mbetur brenda teje.
Përplasemi
nëpër det andej-kendej
krejt të dhënë fatit
ndërsa prej kockash zhveshim mëkimet, ninullat.
Rritemi
ndërsa stuhi e pjekjes na i rëndoi degët
si pemët në vrullin e prillit.
Regëtin trokthshëm gjaku ndër deje
dhe fëmija burrërohet në fytyrat tona.

Te ndjej brenda meje!
Shfaqesh muzgjeve
kur femijët jepen ethshem lojrave në parqe
dhe gjithçka jotja është krejt e pastër,
krejt e kapshme
krejt e mrekullueshme.
sa,
kur e breron sërish njomështinë
jepemi pa kushte
si lumturisë pa çmim.

***

Kur ndjeva herën e parë të çmendem
isha lakuriq nga tendencat dhe qëllimet
Dua të mbytem në detin tënd,
por guximi im
i ka këmbët më të gjata
se thellësia jote!

Ti ma ke shkruar emrin në rërë
dhe unë pres
dallgën e parë të vdes!
Fundja
njohëm nga një fytyrë më shumë!!!

PËR NËNËN TIME!

Dërgomë një engjëll në mëngjes
kur kthehem i lodhur nga ëndërrimet!

Kam fituar gjithmonë ikje
në bixhozët me kurthet.
Vëre dorën në plagët e mia të merituar,
engjëll flokargjend.
Ah, të vdisja
të mbeteshe përjetë kështu si je,
mbretëreshë smeraldi,
Lavdi tokësore mbuluar nga pleqëria.

Eja,
kur gjumi
m'i mbulon sytë me kripë ëndrrash të lodhshme,
Shën Mëri prej balte të ëmbël.
të mbetesha në prehrin tënd,
gjiri yt të mi rrihte kockat, gjakun,
çdo skutë të trupit.
Ti zgjoja gjithë agimet
dhe hënat ti bëja fli në lindje pa vdekje!

Nënë
kurth i jetës-vdekja
ligj natyre,
flë e qete tek e nesërmja,
si ankthi
dhe ti, e di, do të vdesësh.
Megjithatë
le ta mbarështoj lotin e lamtumirës në këso fjalësh
ku vdekja s'bën vend kurrë!

Ka në jetë ankthe ku ia vlen ti durosh
ngaqe janë agime të përsququra dashurie!!

***

U ktheva edhe një herë nga cak i harrimit!
Pareshtja,
rifillim dhe shtysë
kalëron tik-taket e tërbuara te padurimit.
Paska herë te fundit!
Ta quaj rinisje
Tek e nesërmja gdhitem krejt tjetër.

26 dhjetor 1998

***

Oh ç'nuk do të bëja
të të ktheja aty ku çdo gjë merr trajtën
dhe ngjyrat e pahumbshme të shkëlqimit.

Kënga e hareshme e diellit,
zhurma e bollshme e të qenurit
qumështi jetëdhënës i shpresës,
rima e hapave dhe dritës,
kaos i ngazëllimit,
afsh i dehjes,
tufat e nuancave që ndjellin pandaljen.
Oh shpirt sa me ngazëllen!

Pulson brenda meje gjithçkaja,
tempull i faljes,
lumë i papërballueshem pareshtjeje
shikoji gjerat me sy nga vazhdimi

Kitarë shlodhjeje agimi!
Dëgjoji këngët e mëngjesit!
S'ka natë për këmbënguljet!
Kurrë mos hiq dorë nga ajo që ta bekon çastin!

26 dhjetor 1998

***

Qirinjtë e fundit
dua ti fikim
në shkëlqimin e pastër të së vërtetës.

Kam ikur shumë larg!
Udhëkryqe të braktisura nga rregulli braktisje!
S'mund ta quaj frikë dorëheqjen!
Nganjëherë edhe këmbëngulja është pashije

Heshtja
tingull i koduar mbetur në cep të syrit.
Krevati i braktisur i këmbënguljes,
pentagram i përdredhur në kujën e shtangies
s'është më idhull i pabesisë.

Mbushu me frymë
dhe me pathos
n.q.s do të ma bekosh rrugën.

A s'bie erë mrekullie shpirti!
E ndjej brerimin e gjakut!

Të pres,
n,q,s vonohesh
mbamë mend tek e fundit!!!

26 dhjetor 1998

***

Sonte të flas zemërhapur.
Mendohet engjëlli mes nesh!

Shkëndijë jete
gota që tokim!
I dehur,
rrëkellej gota fjalësh dhe vargjesh që lindin dritën.
Ne ç'vend të parajsës barazia humb trajtën???
Asgjékundi!!!
Pranvera e pambarimit e ka emrin përjetësi.
Më janë çmendur shpresat dhe dishepujt e paqes
i kam lëshuar të korrin pabesitë e mëkuara
në kopshtin e mëkatit.

Ç'zë të ëmbël ka
bilbili shtatëngjyrësh i paqes,
dhe i faljes,
i shtysës dhe pambarimit.

26 dhjetor 1998

***

Pritja
pirg i tulatur yjesh
në sytë e qiellit të shqyer.

Rropaten brenda meje
rëniet dhe lartësimet!
Shpirti, i pa kuptim pa të bardhën,
rrit pëllumba të verbuar zgjimi!
Më ka braktisur vetgjykimi!
Kaq bosh pa fjalën!
Le të përzihen zhurmat dhe bjerrjet
sytë dhe lotët.
Të dua!

Bjermë në rrafsh të ballit më parë se të mi mbyllësh
paqet në bisht të syrit.

Çapitët ngadalë
meduza e fatit me sytë e shterrur
mbyllur në 1001 portash të pagjetshme.

Dua të besoj ty së pari
më pas ti hap digat e përçafimit të tërbuar
që rri fshehur në skutat e dyshimit.

26 dhjetor 1998

***

Shtroma gjumin e shlodhjes
në një lumturi të paprovuar.
Qoftë engjëll mbrojtës qëllimi yt!
Edhe buzëqeshja!
Edhe ti!

Jam i lodhur nga ëndërrimi.
Më mëso të vertetat!
Më mëso ti këndoj këngët e fitores
pa mu shqyer flamujt e guximit.

26 dhjetor 1998

***

Dua të di
por psherëtima e kërleshur,
ironia therëse e heshtjes,
pjella e pengut,
kanë çelur shteg për të ftohtin e dhjetorit.

flijim per Krishtin, shpresa!

Heshtja ma ka tërbuar kalin e besimit.
Jam jetim.
Gotë pa tokje!
Mi masturbon nervat pritja.
Dhe pulsën.
Shpirtin ma shtyn
në vetsakrifikim miu të dehur!!!

4 Janar 1999

***

Mi ke mbyllur pëllumbat në turitje!
Mesazhe jetime, vargjet.
Epruveta të mykura,
pikëpamje të mpleksura me gjak të kaltër
aventurierësh bohemë.
Sa herë u bëmë qindravjeçarë
në gosti të çuditshme
në të nesërmen gdhinë
në këngën e një tjetri gjel.
Më kujtohen fjalët ogurmira,
por s'mund ti besoj tani që jemi plakur nga dehja,
nga çapitjet e vetgënjyera.

E nesërmja,
në arkivolin e shenjtë të pamëshirës
i ka shndërruar pëllumbat në larva të mjera.
E s'na mbetet
veçse të fiymëmarrim
mushkëritë tona
përçudnuar nga karboni steril
i kancerit idiot të egoizmit.

4 Janar 1999

***

Dua ta dëshifroj heshtjen
E mbytur në molet e braktisura
të marrosjes së përhumbur.

Fajkua flatërshkulur
frymëmarrja ka shndërruar
gjoksin në varrezë dinosaurësh.
Bie sirena e psherëtimës në guvën e lënë vetëm
të gëzimit
dhe sytë e lidhur të çastit
rendin kokëprerë
si Shën Pjetër
mjekër rruar.
Dhe s'ia kuptoj kujën bilbilit.
Kod i valëve e humb fladin e thellë të oqeanit
dhe pulëbardha mi ndjell vargjet
në kopështin e çartur të keqardhjes.

Dua t'ia lidh këmbët trishtimit
Që ti prish sytë
dhe pentagramit të fytyrës i jep
kafkën e ngrënë të fantazmes.

Nëse do ta dëshifroja ofshamën e këngës sime,
dielli dhe kripa e gjelbët e dallgës së fjalës
do ta ndërtonte fluturimin
në vela dhe qiej
fshehur nën petkun e padëshifrueshëm të muzgut
që tani,
këtë çast,
kur kënga ime,
vargu im,
çapitet në harrim krejt të paemër,
më përplas në hone të egra fjalësh dhe terresh!

***

Jeta
përrallë më e vjetër se koha!
Çapitet drita
në trokun e shekujve të patjerrshëm,
dhe bregu i lindjes i kthen valët
në agime të kaltra fluturimesh dhe zogjsh.

Kur njësohen perëndimet
dhe yjet e këputura që kërkojnë pamb
ritmi i rrjedhës
i ngren këmbanat e jhonave
në humusin e nesërm të diellit.

5 Janar 1999

***

Të jesh i lumtur!
Aty fillojnë të gjitha mrekullitë!

Shpirti
çelet
si një agim i qashtë
në fytyrën e një rilindjeje të praruar.

Gufoji kuajt e guximit
dhe jepu krah nga ëndrra që të rrit!
Krimbi i frikës
është i dobët karshi dritës.

Ta dish
do vijë një ditë
dhe do kuptosh
idhujt janë të pakuptim
ashtu të padukshëm!

1 Mars 1999

***

Dallgë e pamposhtur,
kalë fluturak,
vëlla i qëllimit
bekoje dhe uroji fat,
detarit endacak që ka fytyrën tënde!

4 Mars 1999

MUZG

Kaq të thjeshta gjërat!
Si këto fjalë
këtë çast
ndërsa jashtë bie nata!

21 Mars 199!

***

Sikur ti numëronim të vdekurit
dhe barqet ndjellakeqe të Trojave,
sikur traktatet kobëzeza,
ti shartonim me heshtjen e një varri kolektiv
dhe mushkat e ngarkuara të shesheve dhe kthesave,
gjirizeve, skutave,
të djeshmes, të pardjeshmes,
ti ndriçonim, fundja, edhe me një qiri,
s'do të besonim
se e nesërmja
qenkesh si fati,
i shkruar në rërë.

23 Mars 1999

***

Ku kanë mërguar çastet
kur mëkuam në gjoks të njëri-tjetrit
ndershmërinë???
Falmë njeri...
një shtysë...
...fundja edhe të vdes!
Ah, ofshamë e çnjerëzuar
ta shohësh të birret Omonia
dhe Athina të flerë mbi
fetuse dallgësh të vdekura në shkëmbenjtë e nëmur të
Egjeut.

Mëshirë për Odisenë
shitet në hyrje te Akropolit.
Falmë njeri
nje shtysë
...fundja edhe të të lyp!

Ah, Greqi
tokë e lënë djerrë, buzëqeshje e restauruar,
çapitesh sakate
buzë Egjeut të plakur
nga kufomat e grekëve - ikanakë apokalipsesh.
Në të pastë mbetur edhe pakëz nder dhe lavdi
arnoje flamurin tënd që jep shpirt
si nje armë që se pa kurrë sheshin e luftës.

Falmë
Athinë
një shtysë...
...se paku të psherëtij.

23 Mars 1999

***

Na ka braktisur shpirti!
Kanë perënduar ditët
kur nga frymëmarrja çelnim trëndafilë.
Të largët muzgjet
kur mblidhnim dallgët
dhe endnim udhëtime për në toka të reja fitoresh.
Thonjërritur,
Të kërleshur,
si një rrugë në stuhi
mbuluar me gjethe dhe degë të thyera,
rënkojmë me jehonën e një këmbane të shurdhuar.

Oh sikur ti kujtoja fjalët,
vetëm fjalët!

Provo ti vesh metrikë kapitenit,
mbyllja krahët engjëllit
dhe PITER PANIN
urdhëroje të rritet!

Edhe sot jemi gjakqelbur!
Po nesër???

Kujtimi i muzgjeve
kur mblidhnim dallgët
na mjekon guximin!

Ah s'na ka mbetur veçse të guxojmë!
mjerë ne njerëz,
mjerë ne!

E besoni,
nuk qemë kurrë fatkeqë!!!

23 Mars 1999

***

Mos më pyet
ku mërgoi Sokrati!
Mos më pyet në ka mbetur gjësend brenda nesh
nga Krishti!

Flas!
Thur vargje!
Plugoj muzën time
të mbjell parajsat!
Mbarështoj poezi, njerëz,
dhe jo armë.
Lind qellime
dhe jo varre.
Këndoj këngë
dhe jo kuja!

S'ka kush ti largojë lumenjtë e shurrës shumëkombshme
në traktatet e paqeve!

20 Prill 1999

***

Loz era në degët e ullinjve
ndërsa vargjet ngjyhen me rreze të praruara dielli.
Ah' ç'kuptim ka jeta teksa zogjtë cicërojnë
dhe këmbanat lajmërojnë oren 7.
Buzëbrëmje!
Është lëshuar hareja rrugëve
dhe mbledh portokalle të egra.
Nata shpërthen vrullshëm
si turr fëmijësh në lojra të pafajshme.
Do të doja të zgjaste kjo hare
një jetë,
sa pavdeksia.
Sikur të mi gufonte krahët flladi pranveror,
të mi vishte kërcenjtë Egjeu.
Të shtrihej në shtatin tim Akropoli!
Madhështia e Olimpfit të më mbushte dejet,
gjurmët e Sokratit,
filozofia - streha e shpirtit
të dehte endacakun e lodhur të fjalës

Muzg i vonë!

Vlon kaosi i gjasave, zgjimeve,
I vdekjes, vazhdimit.
Ndez cigare në rrugën "Skurtanjoti"
i bindur se jetoj kësisoj!

Jetoj!!!

20 Prill 1999

***

Më vlon gjaku ndër deje, sot!
Më rrahin pulset, sot.
Ia kam lënë të djeshmes pengjet.
Fllad i shpirtit më rigon gjakun.
Kalin e shtysës, vullnetit,
e kam mbathur me flatra engjëjsh!

E djeshmja,
rreze e mbetur në copa xhamash!

Kurrë më shumë se sot se desha jeten!
Kurrë më shumë se sot
nuk ia kam hapur porta shpirtit
ti jepet lirisë!

20 Prill 1999

***

Po ti them gjërat shkoqur, mik!
Sa duhet të bëj sonete,
sa duhet të braktis
të arrij të tjera.

E kapshme lumturia!
Tek fjalët,
tek e thjeshta,
tek mbrëmja.

Mos më braktis qetësi!

Frymëmarrja e yjeve,
turravrapi i reve,
kukafshehti i hënës,
tingujt dhe zhurmat.
Të lehurat e qenve dhe golgota e mbrëmjes
në rrugët e tejngarkuara nga ikja pambarim.

Kotet limani i Piresë
Mbretëron majë Athinës akropoli
dhe nata mbarështon muzën time
në kaosin e thjeshtësisë.

Mos më braktis art i fjalës,
rreze drite,
shtysë dhe engjëll
për detarin endacak të fjalës.

E ndjej pulsën e egër të ëndrrave

Gjasa dhe kushti
vëllezër qëllimi
rinë këmbëkryq në tryezën time.

Qetësi,
horizont i të qenurit!!!

Oh, engjëlli im endet në pakufijtë e mrekullisë.

Të përshëndes, mik
i dehur prej pandaljes,
i dehur prej vrullit,
i dehur prej qëllimit të mirë!!!

27 Prill 1999

***

Ha bukën tënde
të mbetemi miq!
Linde buzëqeshjen të të kuptqj armiku im.

Këtë natë çirren yjet e largët:
unë betohem në emrin tënd!
Bekuar qofshin bijtë e tu.
Shtrati i tyre
vloftë nga ëndrrat
dhe rruga u mbaroftë tek pambarimi.

Armiku im,
ha bukën tënde
sonte
gatuar në galaktika fjalësh dhe yjesh
që çirren.

28 Prill 1999.

***

Bjermë në rrafsh të ballit!

I mbyllur maje Akropolit
rrjedh përgjatë Misisipit
për tu bërë liman paqeje në Bermude.
Kaloj Skandinavet dhe Apeninet
të arrij Tibeitin e largët
në Pashkën e vitit 2000.

Mi lidh duar e këmbë!

Në zemër të Afrikës
martohem me orakullin kinez
dhe nxjerr jashtë ligjit
të drejtën për të qenë femijë në Honkong
Më është mbytur Parisi.
Më dhëmb Hiroshima e karbonizuar
dhe Okinawa bën banjë dielli në Izrael
Wonderland-i përpëlitet
dhe koncerti festiv i apokalipsit
ka kohë që lajmërohet me 25 Dhjetor-in e fundit,
ditë kur La Mansh-i do bashkojë qiell dhe tokë.

Pritma gjuhën!

Shumohet ne miliona fjala ime!
22 vjeçare shpresa
kalëron dinosaurin e 23 që e tërheq për hunde.

Truni, spermë e dalë boje!

Kaosi dhe Koloseu
fytyra e Romës.
Ciceroni bëhet vëlla me Hitlerin,
Në djep përkundet Milosheviçi
që sheh në ëndërr Monikën të luajë bixhoz me Kosovën.

Në Bon mbarështohet mëshirë.
Në Rusi ngrohen me kufomën e Leninit.
Në Tiranë njerëzit, bulevardëve dhe rrugicave,
duartrokasin idhuj të vetvlarë.

Nuk ka cep rruge të mos thërrasë shurrë.
Nuk ka themel pallati të mos thërrasë: urinë.
Dhe njeriu
si një qen endacak krenar
mohon shenjtin e vet.

Trilionë Golgotat e Krishtit
kushedi sa mohime Shën Pjetri.
Kulla Eifel,
lapidar për Judë tradhtarin.
Fjala,
arma primitive bën dietë dobësimi
në cica macesh të lemerisura në Turqi,
Qipro, Kretë, Athinë!

Çmënduria, shpëtim i pasosur
mbledh rreth saj vetvrasës të penduar
që gatuajnë testikuj të shterrur,
në kafkën aksidentale të Kamysë.

Bjermë,
sa te bjerë këmbana e parë e së dielës së Pashkës.
Balli im fushëbetejë nocionesh
qoftë fundi i çfarëdolloj golgote,
i çfarëdolloj lufte,
për hir të asaj të vërtete
që e mërguam me dëshirë!

29 Prill 1999

***

Dyshimi
stuhi e nëndheshme
ka molisur vargun.

Kthema kufomën e mbetur përmbys!
Syri gjysëm i hapur
projektligj pro paqes!
Mos të më merret haku.
Janë shterpë fjalët e mia!

Buzë rrugës le të mbetem
Si një mbeturinë e patretshme.

Qelbet, e di, poezia e mesnatës,
ndërsa plane dhe vorbulla ziejnë ngado
Përgjatë zvarrjes,
ofshama lëshohet e tëra
në zgrip të dhimbjes.
Dhe vdes engjëlli mendueshem në shtrat të budallëkut
me serum të murtajës në testikulin e çmendjes.

Kthema kufomën e mbetur përmbys
në cak të mëdyshjes!
Ik më pas, pa kthyer kokën.
Uroj që tek kthesa tjetër
krimi të ketë dalë jashtë mode!

29 Prill 1999

***

Zogj të tulatur qytetesh zhurmëmedha
vargjet e braktisura në kolona pallatesh!
Qofsh shëndosh e mirë kudo qofsh, copë jete e braktisur.

Të pres,
ani se shumë po vonon
Jam limani yt krahëhapur që s'jepem.
I rrahur prej dallgësh
dhe i kërleshur prej sa e sa sprapsjesh,
qëndroj.
Në buzët e mia
pika e fundit e gjirit të nënës
është bërë burim jete.
Di vetëm të përshëndes tani!
Mëkatar dyshimi,
e megjithatë shpejto.
1001 netve të ardhjes le tu shtohet edhe një
mjaft të ma njomesh filizin e ronitur të shpirtit.

Rend!
Të pres krahëhapur ditë-natë
në breg të pritjes,
tejet i mrekulluar nga aroma jote e largët
që është imja,
imja,
imja!

29 Prill 1999

***

Fle Athina
në gugatjen e kulumrive.
Frynflad!
Ah, të mbetej vazhdimësia këtë çast
dhe tik-taku i mëpasëm
ta zgjonte botën në lëndinë të paqes!

29 Prill 1999

***

S'të mësoj të vërtetat!

Ani,

në e tredha kapitenin

dhe e flaka në hon të çmendjes poetin.

Ani,

në përpëlitet brenda meje shpirti në rënie.

Ka dështuar pakti për përsosje në çdo ind

dhe ameba e çdo shprese

shturet pa e parë molin e lulzimit

në agimin e paqes.

I mësuar me terrin,

dishepull i cepeve dhe i lypjes

qelbera si e zakonshmja.

S' shtyhem të jetoj

edhe pse s'dua të vdes.

Kërkoj kult.

I rrëzova kultet,

krejt i çakorduar

ndjehem edhe njëherë i aftë të kuptoj shtysat!

Maj 1999

***

Det tetori, muza ime buron ujë të freskët shprese!
Oh sa i dridhshëm
Tingulli i mëngjesit
Jam fëmijë i të gjitha kohërave
gjithë shteteve,
dhe gjaku im breron cep më cep.
Jam i egër
dhe psherëtima akordohet
si një tingull pranvere
në honet e guximshme të lirisë.
Troku,
turravrapi prej femije,
poezia,
oh të gjitha gjërat kuptimplota
që më mbushin trupin
ma egrojnë fjalën
dhe rrugët e pambarimit,
diejt e së nesërme mi mbarështojnë rrahjet,
dua të ti jap sot
22 vjeçar siç jam,
më shumë se kurrë i pamposhtur
si guximi!

Sikur të ti mësoja shtigjet e fluturimit,
të të merrja për një botë pa kushte
unë- pjellë e së thjeshtës
bir i natyrës,
idhull i paganes,
dishepull i përparimit

Ti zhdukja kufmjtë
dhe të këndoja tingullin e egër të detit,
trokun e çakorduar të Veriut,
vrugullimin e brishtë të limfës në pranverë,
pamposhtjen e pemës nën fuqinë
e lulëzimit të vrullshëm.

Më ka lindur natyra

3 Maj 1999

Marjetës

Të lëngshme buzët e tua!
Ma rrethon trupin me vragujt të trupit tënd
Që janë si gjuhët e bjeshkëta të lumenjve.
Të marr erë,
nokturn i stinëve
përsosje balte që më ngazëllen
dhe më çart ndjesitë prej burri!

Ah, forma jote!
Mas lartësitë
me athshmërinë e parajsave të tua që lëshohen
si zogj krenarë.
Më rreh aroma jote
edhe kur unë nuk ia njoh vetes
instiktin e asaj që më ngazëllen
dhe ti lëshohesh bri meje me krejt çke,
ti di të më kthesh nga arratisjet e panjohura.
Dashuri,
ujëvarë e pandalshme me emrin femër!!!

4 Maj 1999

PËRSHTYPJE

Unë
kufomë e pakallur
buzë rrugës
me vdekjen në cep të buzës,
krejt injorant
dhe i lumtur.

Si një akrep i çarmatosur!!!

12 Maj 1999

***

Fëminore
si pafajsia,
nata më kthen tek botët
ku gjërat kanë fytyrën e shpirtit!
Si vlojnë pulset!
Frymëmerr ballkonëve vera.
Larg, deti artikulon serenata dashurie
për largësinë e pamposhtur me tokën.
Avullon natyra ligje erëmira
dhe ninulla të pavdekshme.
Kodi i së nesërme: dielli
Hëna lozonjare fle diku,
përtej taracave që i jepen natës.
Pezull mbi Athinë
darka e perëndive-smog mrekullie.
Tolerancë
perëndimi i diellit.

Mi mëkon kthimet
Si plagë shekujsh
poezia,
netëve.

I molisur nga vargu ndihem!

Qershor 1999

***

Çapitem në rrugë me emra engjëjsh.
I kam mbushur pasionet
me lojra fëmijërie.
Shikoj larg.
I lodhshëm durimi,
Fitorja më josh!
Flamujt e paqes
dhe fjalën
ua kam gdhendur vrullet
me frymë shenjtërisht!
Barazuar janë tashmë raportet
dhe mëngjeset
gdhijnë në dete të kaltra ringjalljesh!

Çapitem në rrugë me emra engjëjsh!
Flas gjuhën e engjëjve.
S'më duket shtirje
të më mësosh ç'është virtyti.
Dhe nëse patetika ime të duket e lodhshme
të më besosh!
Jam detar i lodhur
nacionesh dhe ëndrrash.
megjithatë
një ditë prej ditësh
fjala ime do të jetë mol mikpritës
për rrugëhumbur të tjerë.

16 Qershor 1999

***

Më pret i lodhur, i plakur tek porta
Argosi i jargavitur i fundit tim.
Mësova të tradhtoj
ndërsa flirtova me qindra Ofeli.
22 vitet e ëndjes
masë pa peshë dhe këmbë.
Ënderroj Penelopën
të mos mbarojë sixhaden e premtuar për vlesën e re.
Më dhëmbin brazdat e hapura në trup.
Rroj me virtyte shterpë
të mbaj gjallë fëmijët e veshun me prezervativ.

Gjaqet e pa marra
i kanë kthyer vëllezërit në hiena!

Lypsar,
ndërsej Argos-in të kapë bombën pa shpërthyer.
Më kot gërryey plagën në këmbë të majtë!

Mirëpres vdekjen,
Ndërsa numëroj kështjellat e rëna të shpresës.
Shiu i vonuar
ma nduk gjuhën
dhe testikuajt e plasur të gjenezave
shkërdhehen në moçal burrërie
ne mes të Grinuiçit.
Në një jetë qeni
qeni është miku më i mirë!!!

16 Qershor 1999

***

E kam të lodhur trurin nga nocionet!
S'bëj më shkencë.
Dietë dobësimi
udhëkryqet ku shes letër higjenike.
këtë fundshekull
s'ndihem njeri.
Ekzaltime të eksituara tejmase
si ndjesi të masturbuara pa karar në 7 ditët e javës,
protesta për një virtyt më shumë
më shtyn në mëkat.
Engjëjt janë ndalur tek dritat e kuqe.
Të çmendur semaforët s'tregojnë drejtim.
Kam nevojë të kthehem mbrapa.
Të jem kafsha kurioze
që zbuloi zjarrin,
që besoi tek barazia ndërsa zgjedha e skllavit
ia shpinte lugën deri tek goja
dhe e shqelmonte si një uri e pangopshme.

Barazia,
seks në pjatë.
Kod homoseksualësh
mospajtimi ndjell luftë.
Paqja,
bukuri që vret.
Mikpritja
virtyt për urrejtje.

Jam i lodhur së ulërituri,
raskapitur së renduri
dekadë pas dekade për hiç të fundëm,
Sizif në fat,
Don Kishot në të vërtetë,
më gjymtyrë të mbushura deng
nga çibanet e injorancës!

16 Qershor 1999

***

Tendencat
vargje të mërzitshme!

Revolta e mbledhur në fyt
ulërimë e pa guvë.
Beso,
edhe pse je më lart se kulti.
Ndërtoja fole në shpirtit me virtyte.
Është bixhoz guximi.
E lodhshme humbja,
më e madhërishme fitorja.
Port ancorimi për endacakun
pambarimi.
Dhe mos harro
guxo më parë,
me pas gjyko!

18 Qershor 1999

PA RRUGËDALJE

Kaq vetëm
i shoh gjërat përgjysëm.
42 gradët e mbijetesës
përçapje të kota!!!

A s'më thua
Ç'kuptim kanë gjërat në terr!??
Dhe pabesia.
Dhe dorëlëshimi.
Dhe vetbrejtja!!!

Sa keq kur të lidh gjaku
me gjaksorin.

18 Qershor 1999

***

Kok a pil në rënie
kthesa!

Shumë të kërkova
kur të gjeta
s'munda të të besoj.

Ishe më poshtë se unë!!!

18 Qershor 1999

***

Në patituj
poezia kalëron shpirtin për në Nirvana!

Nuhati shtysat
dhe gjasat!

E kam shpirtin të mbushur me fllad!

18 Qershor 1999

***

3 idhuj në darkën time.
I pari jam unë!
I dyti jam unë!
I treti jam unë!

3 botë të pakoha!!!

18 Qershor 1999

***

Dostojevsk në breg të detit
mbledh rrathët dhe flakët e mërgimeve të mia.
Në më duhet të të gënjej
bësomë deri ku të shpie drita ime.
Mbledh psherëtimat e mia të tymosura,
shpirtra në sorollatje,
në shishe djallëzish dhe kurthesh,
Nxirrmë nga e djeshmja pa u tutur.
Më ka mbetur në flokë një ëndërr e fundit.
Ti mbush hundët me opium!
Luftëtar krahthyer
me penën ndezur flakë nga ironia
të ftoj në duel.
Eja ta ndezim një cigare
dhe ti zgjidhim udhëkryqet.
Kaq shumë gjëra për dorëheqje.
dhe shpresë çdo ditë e më pak.

Vullnetpak engjëlli im mbrojtës, më lë vetëm
dhe kurvëron andej këndeje
ndërsa unë humb në gryka revolverësh.

Ta ndjej mungesën shpirt,
kudoqofsh!

18 Qershor 1999

***

Zot e Krisht
zar në ruletë!

Djall e ferr
zanoret e vetvrasjes!

Jepma dorën,
së paku shtymë!

Kaq pezull sa ndihem
më duket e mërzitshme përsëritja!
Në mos si borxh
nga mëshira ta kërkoj!!!

18 Qershor 1999

***

Engjëlli im mbrojtës
gozhduar në cica të rëna,
ti kam mbledhur currilat e gjakut.
në orgazma dhe orgji shumëkombshme.
Me dhëmbin kyçet e tua.
Fundjavat që na bashkojnë
dhe meshat me gjak Krishti,
Apokalipset e parashikuara
dhe shpëtimi i pashmangshëm si mëkati,
lutjet dhe përshpirtjet e pashpresa
si vëllezër të abortuar,
pemë trashigimie të kalbëzuara që në bërthamë,
dhe idhujt në 3 kohët e pakoha
që tne akordojnë vetvrasjet dhe kurorëzimet.
Lavdia dhe paraja,
mbarëvajtja dhe urrejtja,
fjalët, shtysat, të nesërmet, kujtimet,
reliket e kohëve të shkuara,
statujat dhe buzëqeshjet e restauruara,
oroskopët dhe letrat e mbetura në thonjtë e paprerë,
janë buka dhe kripa jonë!

Diku mbi kokën time
qëndron në shënjtërim të verbuar.

Dua të të thith plagët!

Engjëlli im mbrojtës,
Në çdo Shën Pjetër,
në çdo Shën Gjergj,
dhe sa herë zhvesh. prej vetes një lëkurë,
thur kurorë ofshamat e tua të përzishme.
Më janë ndrydhur fëmijët
dhe shojet e ngrëna të këpucëve
lëshojnë lot të kalbur sysh dhe damarësh.

Dua ta bëj timen
dhimbjen tënde,
të shënjtërohem!

9 katet e shpirtit
mbushur me putana të dala në pension.
Profilaktikë të skaduar
harxhet që paguajnë pasardhësit

dhe gojëdhënat kanë humbur kuptimin
për fushata elektorale.

Engjëlli im mbrojtës,
krijesa pa fytyrë e mëngjesit dhe dritës,
naivitet lakuriq dhe ndëshkim i mjerë,
nuk di si të të mëkoj
dhe të injektoj brenda vetes bacilin tënd të molitur,
ronitjen tënde të zvargur,
gjysmën e këmbës në varr të pabesisë.
Psherëtimi dhe mëshira
S'më shpien më larg se bjerrja.
S'mund ti bëj vend brenda vetes, çmendjes
dhe miqtë e rralluar,
gishtërinjtë e prerë,
kafazet e boshatisura të gjokseve
me çfarë ti rilind
kur edhe ti,
rezja e vetme
rri velur majë cicash dhe klitoresh të çmeritur.

Linde tingullin e shumëpritur të akordojmë kitarat e lartësive!

Ti dhe unë
pasqyra të njëri-tjetrit
mbetur ne errësirën e dy botëve
pa urëlidhëse në mes!

19 Qershor 1999

***

Bares rrugëve
me një ndjenjë patriotizmi të përdhunuar!

Megjithatë
jam krenar
pse jam shqiptar!!!

19 Qershor 1999

***

Parandjenja, valëz frike
lag molet e brejtura të besimit!
Pijanecë pa fantazi,
boshatisur nga shija
rrëkëllejmë një të sotme
të bollshme.
Vajtje-ardhja
nëpër vitrina pozon paqëllimin besnik.
E heshtur rruga,
e braktisur edhe nga gjethet.
S'ta njoh fytyrën.
Zanoret e fikura të nderit
janë drita të thyera,
S'më përket, ta dish.
Besoj tek vdekja si tek çdo gjë tokësore!

Të kam ftuar në sofrën time
qëkur mësova ta udhëheq fjalën cep me cep.
N.q.s ëndërron
që ylli të bjerë në xhepin tënd
je miku im!
Falmë,
s'dua ta prish ëndrrën tënde
mbuluar nga vorbull drite
në kaos të çmëndjes.
Të shumta përçapjet
e dritë pak për bodrumet e dijes.
Nuk jam vetëm
në përshpirtjet e mbasditeve.

Të adhuroj
pse më mëson ikjen
dhe kjo me mjafton
të fle në shtrat me frikën
se nesër apo pasnesër
edhe parandjenja do më braktisë!

***

Vorbulla
fundjavat mbytur në kënde të shtrembëra kolonash.
Tërmetet mi kanë kthyer llavat në litar mbyjtësh.
Jam nisur tek ti
të takoj dikë tjetër.
I ndyrë pakti që bëmë.
Uromë rrugë të mbarë
dhe time më flake në hon të plakjes së ngadaltë.
Bekuar qofsh, nënë, ani pse mbasditet e largëta
ç'ngjyrosin argjendin e ujëvarave të tua.
Në rrugën Skurtanioti
im atë thërret ithtarë të pijes
të dehën në tatëpjetën e pafund të Sizifit.
Të çmënd pritja!
Vorbull nikotine
kullat dhe faret që ndërtojmë çdo ditë.
Do të doja të ti nxirtja sytë
dhe të përshëndesje në gjuhën time.
Do të doja te iknim deri tek rreziku
duke guxuar si kurrë më
e të ktheheshim më pas të burrëzuar tek fjala "paqe"

Po humb fjala ime pak nga pak
si fjolla e fundit blu e cigares së fikur.
Të mbetësha fëmijë.
Oh, në dasma me luledele në lindnim fëmijët tanë.
dhe tregonim bëma për gjyshërit e panjohur.
Të shqyer i ndernim flamujt
gjithësesi mëngjesi që yni.
Më dhëmbët e Bakut në gjymtyrë të qëndresës
mbillnim dëshirat dhe krasitnim cepet e syve
të infektuar nga djallëzia.

Tregoja rrugën tjetërkujt.
S'të njoha
megjithatë të tjerë më vinë pas!
Bëmë strehë sonte,
le të jenë reflektime epshndjellëse të shtunat e bordellove,
ogurmire përpyekja.

Flenë në fund të detit kujtimet.
Të thashë dua të mbetem fëmijë,
si hareja,
si pafajsia,
si padjallëzia.
Më kanë mbuluar ethet e ngarendjes

e ndihem krejt pa fytyrë
mbuluar me kaosin e mjegullt të vetmisë.
E kupton vetimponimin???
E mjerë hipoteza
dhe s'këmbëngul të bëj pjesë në darkën tënde pa me ftuar.
Ligj natyre vazhdimësia
dhe në shalët e mia engjëjt endërrojnë
një parajsë më shumë.
Kurrë më shumë s'iu tremba vdekjes se sa dje
dhe kurrë më shumë se sa sot s'ia ndjeva brenda vetes
vrullin jetës.
Mos i rregullo shtresat,
i kujtoj të gjitha ëndrrat
edhe pse ti mi mbush me tym të hidhur utopie.
Këmbanat në festa shenjtorësh
dhe buka e bekuar e Pashkës
si vëth snobisti
mbjellin fidane parajsash në mushkëritë e mia.

Rruga e humbur fle diku brenda nesh
vetem se ne nuk e ndejme
tingëllimen e mrekullueshme të ujit
në rënien e rreshkur të gjykimit.

Kërkoj ti ndjesh fjalët e mia!
Kaq të ndryshëm,
kordinata të pagjetshme botësh
qëllimi i mirë
na bën një.
Jeto!
Gjithmonë do të kërkoj,
në më gjetsht
fundja edhe kafkën të brejtur,
cepi i buzëve dhe shpirti,
do të ndezin dritën e shpëtimit.
Më kujtohet
s'kam dashur të rritem!
Tani ndihem i plakur
në zverg të fjalës sorollatje.

Oh, shpirt i panjësuar,
rob i territ,
mos kërko të më njohësh.
Psherëtima është fytyra ime
dhe gjoksi yt i njomë
s'do ti bëhej fole shqiponjës mësuar me hapësirat.
Jetoj çdo ditë me Sokratë pa arsye
Shtrydh seksin çdo ditë në trupin e Helenës
dhe fetuset e Akropolit, Spartës, Salaminës,

Artemidës, Athinasë, Afërditës,
i gatuj në darkën e moskokçarjes.

S'them të jenë të mërzitshme
lëkundjet dhe tendencat vetvrasëse të dallgëve.
Vdes nga dëshira të të njoh
dhe të të mësoj çdo të thotë të dalësh prej shpelle.

Dua të flas për time më,
vëllanë e mbytur në verbërinë Kainiane
që përnatë më mëson ikjen.
Dua të të flas për vendin e shqiponjave
andej nga kam gjakun!!!

I kemi hapur letrat
dhe përmasat e respektit kanë kufi orën 14-20.
S'kanë vdekur të parët,
S'do jem i fundit që të kërkoj.
Zjarrit të shpirtit hidhi limfë dashurie
dhe te nesermet e fëmijëve mbarështroji
jo më në bodrume të ndyra pallatesh.
Koha të ngre pengesa.
Ta bësh aleat tëndin të nesërmen
dhe rrugës nga ec mësoja tingullin
të mos ndihesh vetëm.
Lërja të djeshmes pengjet.
Linde diellin e mirëkuptimit
dhe mos kërko t'më gjesh!

Gjithmonë jam krah teje
duke të mësuar fjalën "PAQE"
në gjuhën time!!!

26 Qershor 1999

***

Këtu të pres
me erën e ndrydhur
në duart që kanë kapur qiellin.

Gjoksi im
bregpritës dallgësh,
rrit shkëndia të pavdekshme dashurie
ndërsa
ti rend
me trok-un e së nesërme
të mi kthesh psherëtimat
në parajsë të harlisura puthjesh!!!

26 Qershor 1999

* * *

Me putana
gdhijnë mëngjeset pegrine!
Ngarend gjithandej.
Bekoj me romantikë të thjeshtë
udhëkryqet ku mendohem për rrugën time.
U jap krah epsheve të mia të çiftuar me horizontet
dhe kurbat e lumturive tokësore i blatoj me balsam yjesh.
Uromë jetëgjatësi sa herë!
Me semaforë dhe psalme endacake
këndoj oktava nate që mbërrijnë parajsa
dhe lindin engjëj!
I pavdekshëm është fluturimi
edhe kur shuhet shpresat e shiut.
Jetoj në kaosin e ëndrrave të mbetem femijë
dhe të endem përrallave si një utopi.
Nata, deti, frymëmarrja e trotuareve,
pentagramet e ëndjes!

Të dua jetë!!!

28 Qershor 1999

***

Vrapojnë yjet
si të lehura qensh në alcosin e pushtuar të Athinës.
Shtrihet rrugëve një rregullsi gjumi
dhe ëndrrat turiten nga prekja.
Heshtin udhëkryqet
dhe amvisat servirin gjysëm hëna dhe kryqe të kuq
gatuar me thithka të virgjëra cicash!
Jodi i Egjeut gërryen brigjet
dhe mbledh copat e flakura te Poseidonit.

Copa jete!
Mbushet kisha e pagjumësisë sime
me dishepuj te thjeshtë, endacakë, që besojnë në aventura.
Përplasen gjithandej fragmente të lodhura vere
në dhomën time të mbytur në moçal birrash të shterrura.
Idhujt e mi kokëposhtë
të bërë gati për vetvrasje
rrinë këmbëkryq dhe presin
shenjën time për një fund gremisë,
dhe fqinja gatuan sytë e saj për fjalën time të uritur.
Skurtanjoti, Saranti dhe copa qiejsh
dhe muzikantë endacakë me tinguj të mekur memecë
janë bërë ndjekës gjurmësh.

Rrallë bien yje në tokën e 1001 dëshirave por
pa asnjë shpresë!
Shesheve shetit nata shtatzanë!

Simfonia e rrugëve
ma verbon Bethovenin
dhe çelësi i solit është një grua plakë
që më prish sorollatjeve
në sheshet dhe rrugët ku s'bie asnjë yll.

Pushuan të lehurat.
Dallgët e yjeve i frynë velat për në padashje
dhe armiqësia tregon përrallë
për heronj të tredhur
në Qipro, Omonia,
dhe në fund të detit
ku fle shpirti grek i përzënë nga parajsa.

Rreth e rrotull Akropolit
në kurorat e ullinjve
pëllubat çiftohen me larvat
dhe vejushat zhyten në kollona të mbetura bosh divorcesh.
Është jetë e paqtë që i mungon paqja,
kjo mace e shqerrur dhe pa epsh

që mjaullin me trok yjesh pa dritë.
Është harem qorrash që s'kanë kurrëfarë kuptimi
dhe s'të udhëheqin asgjëkundi!
Varrezë politikanësh të mbytur në krenari idiote,
kënetë e degjeneruar karakteresh dhe WC-sh,
bordellosh dhe "najtclub-esh",
flutur e lodhur së gënjyeri
në hane pa porta.

Është më mirë të vdesësh
kur idhujt bëjnë luftë në sofrën tënde
për një shans më shumë!!!

1 Korrik 1999

***

I udhëheq vargjet në arrati mike.
largësinë
Mbys
në honet e trurit
që akordon kitarat e qetësisë!
Jam rritur
ti mbaj kujtimet
si trofe luftrash
a ndoshta dua ti jap vargut
fytyrën e së nesërmes.

Të kisha harruar,
fshehur diku në moskokçarjen time
më masturbon etniken
me leksikologjinë egoiste.
Le të më mbysin kujtimet këte çast.
Kam mbetur tek kthesa e fëmijërisë
dhe kërkoj të zgjoj djallëzirat
tani që largësia më sërëvir gota të shterrura kotësie.
Nuk më lë kurrë vetëm psherëtima!
Të pyes,
por ti fle në fakte që s'fajësojnë
dhe kërkon ti japësh intrigës tënde
një flatër engjëlli më shumë!
Ky triniteti yt i shenjtërt,
ma gozhdon mbrëmjen e veshur
me guxim të kaltër poeti,
në arratisje eunukësh dhe llafazanësh pa patetikë.
Sikur ti ndryj pikëtakimet në shmangie.
Arkivol miqësie armike
toleranca dhe anashkalimi le të flenë
me pushkë nën jastëk.

Lermë vetëm.
Braktisi ujrat e mia
dhe kridhu në narcizmin tënd nihilist.
I përkas të nesërmes dhe kështu,
i veshur me ikonën e zhvirgjëruar dhunshëm
të llafologjisë tënde homofobe
ndihem krejt shenjt edhe pse darka gëlon nga orgji
dhe dhunë.

1 Korrik 1999

***

Të pjekura
Vdekja dhe jeta
si dy caqe të një aventure
harlisen në rrënjë të dala instikti.

Të shtrydhësh...
edhe mbijetesën...
dhe të hukasësh pastaj
trofetë e luftës pa shkak
në lodrimet pa fre të shtunave
kur qëllimi shtrihet dhe vdes ne fillime analoge.

Mos ti shpjegosh kotësitë e gjykimit
në çaste kur cicërijnë mëngjeset,
as kur gjysmëhënat rriten në filma pornografikë
si oaze në instiktin e etur të zbardhjes.
Ulërimat, ofshamat
lëshoji tërbuar në eksitimin e budallëkut.
Kuptimi, turbullira dhe trazira
lindin mospërputhjen me shpirtin,
guackën e tradhtuar nga jehja!
Alkoli,
elektroliti barazpeshë i fajit
dhe rrënimi
ose çfarëdo
strehohen në kocka shtëpish
dhe marramëndjesh.

Të dielave,
kryesisht të dielave
ia vlen të jepësh.

11 Korrik 1999

***

Orgazma të shtrydhura
Ditë- netët,
dhe kuvendet,
dhe konstatimet e kulluara kronologjike.

Dua art, art
ta mjekoj guximin!

Mbetur
si një relike
brenda meje
I keqi është i mirë
dhe i miri prishet në vete.

Notoj në poezi të ndenjura,
moçal shprese,
gjaku mi njeh të gjitha shtysat,
dhe kurvërimet pa cak të fjalës.

Arti, arti
më dhëmb së fundi!

11 Korrik 1999

***

Në emisione ku bëhem hero
zgjidh enigma
ku përfundimi hedh poshtë kohën.
Ti shpjegoj hobet e mia
duke të treguar banjot kolektive të onanizmit.
Thyeji të gjitha mundësitë
të nxjerrin përballë meje.
Nuk jam i vetmi
që s'mund ti ul yjet nga qielli
dhe të ti këndoj këngët e Witmanit.
Çernobili i prostates,
më shpie çdo fundjave në bordello.
Testet urinare
qarkullojnë në internet
duke mbledhur opinione të atypëratyshme.

Pushoje femijën që qan nën sqetull!!!

Dy herë zura mat veten
dhe 16 robërit e kthyer në mikse llogjikash
ma tjerrin edhe më celulitin e eterit.

S'ma shpëton asgjë poetin!!!

22 Korrik 1999

***

Fryn
rrugicave të Athinës!

Nuk është ora të vdesësh!
As ti zhvarrosësh
mbeturinat e së djeshmes.

Është ora të kridhesh në vete
si një statuje e heshtur
dhe dëshmime tu plotësosh ngurtësimin e nderlikuar të shekujve.
Këmbënguljen ta emërosh,
ti zgjidhesh magjitetë e heshtjes,
rrjedhën e fjalëve,
korin e lodhur të cicërimave,
edhe vargjet, mbeturinat,
ta pish natën në gotën e vetmisë
e të mos ndihesh vetëm.

Është ora të çlirohesh,
dhe deliret ti mjekosh
ndoshta ngaqë
Athina ka mbetur vetëm
edhe nga shiu!

12 Korrik 1999

***

Fjalëkryqi i zorit,
Nerudë i tredhur.
Kulturë impotente me themel
në bisht të arushës së vogël.
Shikim i ngulur në cepe pallatesh.

Në mesnatë fillon dita ime.

Ma mëkon ikjen
uji i ndenjtur i vetgënjimit
Rrebele i kam ëndrrat
dhe kur urinoj.
Krenari sakate,
cigare në djegie,
sekuenca erotike të stinëve
me eklipse të kota të arsyes.

Këndoj psalme të zhveshura nga morali!

Mesdita mbetet në guxim e velur.
Në ç'ekuinox
lindja do braktisë vdekjen???
Dritëfikur 40 ditët e përshpirtjes
se ringjallin të vdekurin.
As ritmi i lodhjes, përpjekjes.

Ia lë tendencat peng,
një përpjekjeje tjetër.
Në brekët e mia
këmbanat
pijnë testikuj klishe të mashkullsisë së zhveshur.
Persiatje të aromatizuara
si një besim i braktisur nga nderi,
kulti i njeriut fle
në postulatin e brejtur të narçizmit!

Dritë,
trup,
ajër
të ndihem

***

Parafinë e shkrirë
mirëkuptimi mes nesh.
Zog i lodhur shtegtimesh,
shpresa dhe paqja ngrohen në një krevat të lagur
me benzinë.
Të ikur prej vetes,
betohemi për ndershmëri,
Nuk kam armë!
Mos fol.
Heq shpirt shpirti i paqes!

Mbyllur ne kornizë
ndërgjegja dhe arsyeja
s'mund të lindin kurrë
Migjen dhe Sokrat.
Të flasësh,
edhe pse më përdhunon mirësjellja jote!

Tani varros pengje.
Jam i uritur
ti dëgjoj agimet, shpirt,
a më dëgjon,
je pjesë imja
edhe pse s'ngutem të vdes.

Oh, si s' mund ti hap dyert e shpirtit.

Parafinë e shkrirë darka!
Parafine e pashije e nesërmja,
deri në fyt me mut e shurrë.
Mi fal fjalët,
s' meriton shenjti plagë!
E papërmbajtshme ulërima,
kur plaga e vjetër ka vend për një plagë tjetër!

Kaosi, kaosi
më mbush!!!

15 Korrik 1999

***

Rrëmuje poetike,
në sirtaret e mia
pulson arti!

Barazpeshohen lavditë
dhe idhujt pijnë kafe
në sofrën boheme të romantikes!

Arti
I pambarim edhe kur dhemb!!!

17 Korrik 1999

***

Përse hesht???

Mi djeg largësia fjalët!
Krijoj engjëjt
të mi kthejnë
shëtitorët e psherëtimës
në shira pranveror.

Përse hesht a s'më thua?
Muzika e mesnatës,
notat e një mëngjesi në ardhje,
ti më mungon

Ti më mungon!!!

2 Korrik 1999

***

Mi bren kockat padurimi.
Shtrirë përgjatë squlljes së pagjumësisë
të nesërmet e mia
cithen si qen të tredhur
në fundjava të lëshuara me qira
si krevate vejushash!
I ngatërruar kodi i guximit,
si pavendosmëri fatalisti
tik-taku i saj
bren edhe fjalën më të rëndomtë.
Jepem i tëri
dobësisë dhe pasigurisë së djallëzuar.
Në krevatin dhe kraharorin e përbuzur të vetes
mbështjellë me fasho minjsh dhe acide djegëse
libidoja ime kridhet në fllade perverse,
i dehur në ekstazën e venitur
të çmendurisë.

6 Gusht 1999